

„Je moet het nieuwe standbeeld toch eens zien, dat wij uit Griekenland gekregen hebben, Flavia. Het is in een van de vijvers geplaatst en het stelt Neptunus voor als een jonge god.”

„Blijft hier”, beval Flavia aan haar slavinnen. Zij en haar vriendin drentelden een schaduwrijke palmen-aan in.

De dragers waren niet mee de tuin ingegaan en ze was alleen met de negerin. Deze was een zwijgzame, onbeduidende vrouw en de twee wisselden geen woord. De heerlijke geur der rozen vervulde Anthea met weemoed, want in Brittannië waren ook rozen. Hoe menigmaal had zij ze geplukt en haar haren getooid met een krans er van voor het een of ander feest, dat zij met haar volk vierde ter eere van hun goden, die dan aanbeden werden. Maar rozen zoals hier, had zij nooit gezien, zo groot, zo diep van kleur, en zó heerlijk van geur.

Gedurende enige ogenblikken vergat ze, dat ze een slavin was, en ze liep een kort schaduwrijk laantje in, dat uitkwam op een rondom met cypressen omgeven grasveldje. In 't midden daarvan spoot een fontein haar stralen omhoog en overal in de rondte waren rozen en nog eens rozen. Ze had de hele morgen in de zon gelopen en het water lokte haar. Ze wilde wat uit haar handen drinken, want haar meesteres zou vooreerst nog wel niet terug komen. Ze boog zich over de rand en doopte haar handen in 't water. Ze boog zich voor de derde keer, het water was zo heerlijk koelen verkwikte haar onuitsprekelijk, toen ze schrikte door een plotselinge plons en een glinstering van vallend goud in het water-bassin der fontein.

Vol schrik bracht ze haar hand naar een van haar oren, terwijl ze in de kristalheldere diepte neerkeek op haar verloren oorring! Ze doopte haar arm in het water, zo ver zij maar gaan kon, bijna voorover vallende in haar verlangen om de verloren oorring terug te krijgen, maar het bekken van de fontein was diep en de gouden oorring lag juist buiten haar bereik. Als ze het verlies maar verborgen kon houden, totdat ze er met Clytie over spreken kon, want die zou haar misschien wel een andere oorring weten te bezorgen, maar Flavia zag alles met die scherpe, zwarte oogen, geen enkel onderdeel van de kleeding harer slavinnen ontging haar. Had zij nog diezelfde morgen niet een slavin laten slaan, omdat die haar ontbijt bracht in een tunica, die een weinig gekreukt was?

Ze lag nog over de rand gebogen, terwijl haar hart luid klopte, toen ze voetstappen hoorde en enig geritsel in de struiken. Ze draaide zich haastig om met een beweging vol angst en schrik en zag toen een langen, jongen Romeinse man naderen.

Hij was de knapste jonge man, die ze nog in Rome had gezien. Aan zijn geborduurde tunica en met juwelen bezette sandalen zag ze, dat hij een edelman was. Terwijl hij op haar toeliep, zag ze de gelijkenis met Antonia, en begreep dus, dat hij haar broeder was.

Hij droeg een perkamenten rol in zijn hand, alsof hij naar dit stille plekje was gekomen om rustig te kunnen lezen, en in het eerste ogenblik scheen hij erg verbaasd daar iemand aan te treffen. Toen nam zijn gelaat een andere uitdrukking aan. Terwijl hij naar haar keek met een blik vol van onwillekeurige bewondering, wendde Anthea zich verlegen af. Ze wilde wegsnellen, maar hij hield haar tegen door te zeggen:

„Is er iets, dat u hindert? U keek zo verschrikt toen ik verscheen — o, ik vergat, dat u geen Latijn verstaat.”

„Ja, toch wel, maar ik — ik verloor een van mijn oorringen in de fontein,” bracht Anthea uit.

„Och, dat is heel vervelend voor u! Behoort u aan Flavia?”

„Ja!” Een wolk trok over haar gelaat.

Hij zag die wolk en begreep wat die betekende. Hij liet zijn rol in het gras vallen en ook hij boog zich over de marmeren rand van het bassin der fontein en keek in het water.

„Ik denk, dat ik er wel bij kan”, zei hij, naar haanatte arm kijkende. „Ik heb langer armen dan u en kan dus verder reiken.”

Te verlegen om hier iets op te antwoorden, keek Anthea zwijgend naar hem, en even later had hij de oorring uit het water gehaald en gaf hij hem haar terug.

„U hebt de mouw van uw tunica nat gemaakt”, zeide ze. „Ik dank u, Heer. U bent vriendelijk voor een overwonnen vijand.”

„U bent zeker een van de Britten, die Caius Apollonius van zijn overwinning mee hierheen bracht, is 't niet zo?”

„Ja, ik ben een van die.” Anthea keek hem nu enigszins uitdagend in de ogen en voegde er trots aan toe:

„U bent mijn vijand, maar ik dank u.”

Zij liep in de richting van het laantje. Een ander gevoel kwam over haar, en het speet haar, dat zij gesproken had, zoals zij gedaan had. Hij zou natuurlijk aan haar meesteres vertellen, wat zij gezegd had, en voor dergelijke woorden kon zij ter dood gebracht worden. Zij was bijna uit het gezicht, toen hij opeens naast haar was en zij hem hoorde zeggen:

„Ik kan mij zo indenken, wat u voelt. Als ik in de strijd gevangen was genomen, zou ik juist zo spreken. Hoe is uw naam?”

Zij was verbaasd, want ze dacht, dat Romeinen niet anders dan wreed en aanmatigend konden zijn.

„Ik ben Anthea.”

„De dochter der Koningin?” riep hij uit. „ik heb van u gehoord, maar ik zou nooit gedacht hebben . . .”

Anthea verbeeldde zich, dat zij in de verte Flavia's stem hoorde, en met een half trotse, half verzachte blik, verliet ze hem haastig. (Wordt vervolgd)

DE PORSELEINEN MOESJES-DOOS

(Een waar gebeurd verhaal)

In de dagen van Engeland's Burgeroorlog, toen Cavaliers en Roundheads hun listen en krachten tegen elkander uitspeelden, lag het oude Kasteel van Soudal in Yorkshire beschoren, door de nog warme zonnestralen van een prachtige vooravond in Juli.

Eleonore had die dag vrijaf gekregen van haar lessen, en zij had zó hard gewerkt in haar eigen kleine tuintje dat, toen de avond begon te vallen zij in een hoekje kroop van de brede vensterbank in de zitkamer harer moeder en nadat zij haar benen had opgetrokken onder haar grappige lange rok, trok zij het damasten gordijn over zich heen en viel in slaap.

Zij werd wakker toen het al bijna donker was, door het geluid van stemmen — de stem van haar moeder en die van een man. Zij spraken zachtjes alsof de muren oren konden hebben. De man zeide iets over de sleutel tot het geheimschrift, en Eleonore's moeder antwoordde:

„Zeg aan uw meester, dat het papier veilig zal zijn in de hem bekende schuilplaats.”

Zij verliet de kamer met den man en Eleonore bleef stil zitten en dacht na. Zij vermoedde, dat de man het een of ander belangrijk papier had gebracht van haar vader, sir John Fielding een dappere Cavalier, die een hoge rang bekleedde in het leger van den Koning. Zij wist ook welke schuilplaats bedoeld werd. Het was de porseleinen moesjesdoos op de toilettafel van haar moeder. Zulk een onschuldig uitzienende doos, waar haar moeder de zwarte moesjes van taf in bewaarde om



LECTUUR VOOR DE JEUGD

ANTHEA, EEN GEVANGEN KONINGSDOCHTER

HOOFDSTUK I *De gevangenen*

Anthea staarde voor zich uit in het blinkende zonnelicht, haar oogleden vielen telkens vermoed dicht, de ketenen om haar polsen en enkels hingen zó zwaar, dat zij ternauwernood staan kon. Het opgejaagde stof verhief zich in dichte wolken voor haar, terwijl de met oorlogsbuit beladen olifanten werden weggeleid. De hitte, die in verzengende stralen trilde op verblindend witte muren, viel neder op haar blote schouders, die niet voldoende bedekt waren door de haveloze kleren, die zij droeg, viel neder op haar prachtig goudblond haar, dat in dikke vlechten tot over haar middel hing. Zij zag de romeinse villa niet, noch het bladerdak der bleek-groene palmen, dat door geen koeltje bewogen, stijf stond afgetekend tegen den hemel, noch de eindeloze rij van olifanten. Zij zag het koele eiland van Brittannië, haar geboorteland, vanwaar zij was weggevoerd — als oorlogsbuit —, zij zag de groene schaduw der eikenbomen, de meidoorn-bloesems druipende van dauw. Zij hoorde niet het stampen der olifanten, het lawaai, dat paarden, drijvers en slaven maakten, zij hoorde het zachte, welluidende zingen der vogels in het bos, en de gedempte geluiden der verborgen dieren, die zich door de stille wouden voortbewogen, en toen — het schetterend geluid van krijgsrumoer, het trompetgeschal op een Britsen heuveltop, het gekletter van wapenen, dat al nader en nader kwam totdat . . .

„Hier, breng deze slaven naar het binnenplein! Vlugg wat! We hebben er enige prachtexemplaren van mannen en vrouwen onder!”

De ruwe stem van een langen gezetten Romein, verbrak Anthea's hartbrekend gedroom, terwijl ze de ketenen zwaarder dan ooit voelde drukken, toen de lange rij van gevangenen gedwongen werd, zich weder in beweging te stellen.

De slaven waren aan elkaar vastgeklonken, een lange dubbele rij vormden zij, strompelend achter de oorlogsbuit uit hun vaderland, half verstikt door het stof, dat de wielen van de wagens hunner veroveraars en hun dieren opwierpen. Anthea kon nauwelijks de eene voet na de andere slegen, en zij bloedden door de tocht in de hitte, die reeds voor het aanbreken van den dag begonnen was.

„Dus dit is mijn toekomstige gevangenis”, dacht ze met grote bitterheid, terwijl ze haar ogen ophief tot de verblindend witte muren van een schitterende Romeinse villa.

Anthea keek naar haar medegevangenen. Er waren een paar jonge meisjes bij als zij zelf, maar zij waren geheel zonder zelfbeheersing door al de doorgestane ellende. Als de slavenhandelaar er maar aankwam met zijn grote zweep in zijn hand, krompen zij al ineen en begonnen zij te jammeren. Hij was nu te uitgeput door de hitte om de zweep te gebruiken, terwijl hij hen beval wat vlugger op te schieten, maar meer dan één rode striem, onder het felle zonlicht, vertoonde zich op menige rug.

Anthea strekte haar schouders.

„Ik wil niet zijn als een van die!” sprak zij zichzelf toe, vol trots. „Ik ben een prinses! Laat die andere vrouwen jammeren aan de voeten van hun meesters en al martelen zij mij dood, ik zal hun tonen hoe een ware dochter van Brittannië zich in gevangenschap gedraagt. Zij kunnen mijn geest niet doden!”

De gevangenen werden gevoerd door een open ruimte bij de stallen, waar een aantal druk bezige, levendige jongens aan het werk waren om de wagens schoon te maken; vervolgens werden ze door een marmeren poort geleid in een veranda, die een groote binnentuin omgaf. De muren van het huis omsloten die veranda aan alle vier zijden, zij waren van wit marmer en begroeid met lange slingers van rode rozen.

De arme gevangenen hieven hun vermoeide hoofden op en keken om zich heen, en waren blij zich onder het koele dak der veranda te bevinden. Tussen de pilaren door, die de lange colonnade ondersteunden, zag Anthea de tuin, met zijn fontein in het midden, die omringd was door prachtige gele lelies, terwijl langs de paden bloeiende struiken en vruchtbomen stonden. Hier en daar op schaduwrijke plekjes stonden gemakkelijke stenen banken. Het was een verrukkelijke plek. Het water van de fontein, dat neerplaste in de wijde lelie-vijver, deed Anthea haar verdroogde lippen met haar tong bevochtigen. O, als de Romeinen haar maar eens even wilden laten drinken!

Maar nog veel belangwekkender dan de tuin waren de mensen, die er zich in bevonden. Hier waren naar alle waarschijnlijkheid haar toekomstige meesters, rijke en arrogante edelen. Daar was Caïsius Apolonicus, de generaal onder wiens bevel het leger, de strijd had gewonnen, die Anthea en haar metgezellen tot gevangenen had gemaakt. Hij stond op en liep op de slaven toe om ze te bekijken, en liet zijn felle blik van de een naar de ander gaan. Hij droeg een losse, witte

die hier en daar op haar gezicht te plakken, zoals het in die dagen de mode was om te doen. Lady Alice Fielding was een bijzonder mooie vrouw, daarenboven beroemd om haar geestigheid, haar scherp verstand en omdat zij zo goed op de hoogte was van de krijgskunde.

De moesjes-doo's stond gewoon op de toilettafel, zodat iedereen haar kon zien, maar zelfs de meest vertrouwde dienstbode of dienstknecht wist niet, dat de fraaie doos, een verborgen ruimte had, waarin het geheim bewaard werd door een veer, en die alleen bekend was aan Eleonore en haar ouders, ook wist verder niemand, dat de moesjes-doo's soms berichten bevatte in het fijnste schrift geschreven en misschien slechts uit enkele woorden bestaande, doch die van het allergrrootste belang waren.

Eleonore zeide geen woord van wat zij had afge-luisterd, want ze was nog maar een jong kind, en eigenlijk vergat zij het ook in de ontsteltenis en haast van de volgende morgen, want een bode op een met schuim overdekt paard, had de tijding gebracht, dat er een gevecht was geweest en dat Eleonore's vader zwaar gewond lag in de hoeve van vrienden op ongeveer twintig mijlen afstands.

Eleonore probeerde haar moeder moed in te spreken, terwijl zij haar hielp om zich gereed te maken voor de reis, die zij zou ondernemen met haar kamenier en een knecht. Maar het kind was erg eenzaam en bedroefd toen ze treurig voor het venster zat en de paarden nakeek, die de lange oprijlaan afdraafden en bij de gedachte aan haar gewonden vader en de gevaarvolle reis harer moeder begonnen haar tranen te vloeiën.

Zelfs de heldere zonneschijn kon Eleonore niet verlokken om in de tuin te gaan en terwijl ze haar best deed om met schreien op te houden viel haar oog op een knot rode wol, die lag in het kabinet met glazen deuren in een hoek van de kamer. Haar tante had die wol gestuurd om tegen de winter polsmofjes en wanten voor de armen te breien.

Eleonore's gedachten vlogen weder naar haar vader. Verondersteld, dat het eens heel lang duurde, eer hij van zijn wonden was genezen. Het koude jaargetijde zou misschien aangebroken zijn, eer hij naar huis ver-voerd kon worden, en een warme bouffante zou mis-schien welkom zijn. Of de kleur wat fel rood en de wol wat grof was, deed er niet toe, dacht Eleonore, haar vader zou weten, dat er in iedere steek liefde was gebreid.

Het kind droogde dus haar tranen af, en terwijl zij twee stoelen tegenover elkaar zette, spande zij de knot wol over de hoge ruggen en begon een kluwen te winden.

In het volgende ogenblik liet ze die vol schrik val-len, want er was een getrappel van paardenhoeven op het plein aan de achterkant van het kasteel. Eleonore liep de gang in naar een raam en zag een zestal ruiters, die zij aan hun wapenrusting herkende als soldaten van Cromwell. Ze hield haar adem in, bevangen door grote angst, want in de keuken van het kasteel waren slechts oude Rupert, een keukenjongen, Eleonore's oude kinder-meid en enige dienstmeisjes — die met z'n allen niets konden uitrichten tegen zulke gewapende soldaten.

Wat kwamen zij doen? Het kind was blij, dat haar vader ver van huis was, weliswaar gewond maar in veiligheid. Haar moeder ook — en bij de gedachte aan haar moeder herinnerde Eleonore zich plotseling het geheim, dat in de porceleinen moesjes-doo's lag op de toilet-tafel.

Nauwelijks wetende, wat zij deed, rende Eleonore de gang door en de trappen op, angst leende vleugels aan haar voeten. Toen, terwijl zij hijgende in de kamer harer moeder stond, haar hand uitgestrekt om de kleine doos te nemen, bedacht ze, dat niemand het geheim

wist dan haar ouders en zij zelf.

„Maar misschien — misschien is 't geheim op de een of andere manier ontdekt,” dacht ze, „zelfs de muren hebben oren in deze donkere dagen. Verondersteld, dat het 't kostbare papier is, dat zij zoeken — de sleutel tot het geheimschrift — en dat zij weten waar de schuil-plaats is!”

Plotseling besloten pakte Eleonore de doos op, en na ze tussen haar kleren te hebben verborgen, vloog zij de trappen af en de kamer weer binnen, waar zij een ogenblik tevoren met het winden van de wol was begonnen.

„O, o, wat zal ik doen?” dacht het arme kind. „Wat moet ik beginnen, als zij mij gaan ondervragen en mis-schien bevoelen of ik de doos ook bij mij heb? En toen, snel als een bliksemstraal zag zij, wat zij doen kon.

Met brandende wangen en bevende vingers haalde Eleonore de doos te voorschijn en begon er de wol omheen te winden. Niettegenstaande het beven harer handen vloog de wol als bij toverij om de doos heen. Zou zij bijtijds zijn? Van uit de keuken hoorde zij de soldaten op drukke, boze toon met het dienstponeel spreken. De doos was bijna bedekt toen zij de voet-stappen der mannen in de gang hoorde. Een ogenblik nog en hij was verborgen. Ja, geen plekje was er van te zien. Nog een ogenblik en de soldaten openden de deur, en toen zij naar binnen keken, zagen zij een klein meisje, dat druk bezig was een knot wol op te winden tot een gladde ovale kluwen, die bijna te groot was voor haar kleine handen om vast te houden.

Slechts drie van de mannen waren binnengekomen, en Eleonore hield een ogenblik met winden op om een buiging voor hen te maken.

„Mijn ouders zijn van huis, heren,” zeide ze vriend-elijk, „en ik ben druk bezig, zoals u ziet, maar kan ik iets voor u doen?”

De mannen keken verwonderd naar haar, maar een van hen, trad naderbij en zeide: — „Wij wensen, dat u ons wijst, waar de porceleinen moesjes-doo's is.”

Eleonore's wangen waren even rood als haar wol, terwijl zij zij zich over de kluwen heenboog. Dus was het geheim uitgelekt! Zij had een gevoel alsof haar lippen te veel beefden om te kunnen antwoorden.

„U komt op een ongelegen tijd,” zeide ze. „Ik kan niet van mijn wol af gaan, want de poes zou kunnen komen en de hele knot in de war maken. Maar als u moesjes wenst te dragen, kunt u er een paar meene-men. Mijn moeder heeft de porceleinen moesjes-doo's op haar toilet-tafel staan.”

„Wijs ons dan de weg als een beste meid,” zeide de man overredend.

„Neen, ik kan hier niet weg,” antwoordde Eleonore. „Gaat u de trap maar op, en dan is het de eerste ka-mer links op de lange gang. Het is gemakkelijk te vin-den.”

En zo gingen de drie soldaten naar boven, terwijl het verschrikte dienstponeel in de keuken, niets kon of durfde uitrichten tegen het drietal, dat hen bewaak-te.

Maar de doos werd niet gevonden, al werden ook kasten en laden overhoop gehaald en muren en vloer aan een grondig onderzoek naar een verborgen schuil-plaats onderworpen, en ten laatste kwamen de mannen weer beneden en troffen Eleonore aan, druk bezig om een breiwerk op lange benen naalden op te zetten.

Diezelde avond reden Sir John en Lady Alice haas-tig huiswaarts, want de moedige krijgsman was niet gewond. De tijding was een list geweest om Lady Alice uit de weg te krijgen, want Cromwell's soldaten voch-ten liever dan dat zij haar slimheid tegenover de hun-ne moesten meten.